

τὴν ἄνοιξιν (σημεῖον παχύνσεως) καὶ ἀποκτῶ ἄλλο λεῖον καὶ στυλινὸν ἐνθ' ἄν.: Μόλις ἔφαί λ'γάξ' χουρταστ'κά, ἀρχ'σι νὰ γιαρίζη "Ακρ. Τὰ πουλάρια γιαρίσαν Σουδεν.

γιαρίμπωμαν τό, Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ι α ρ ι μ π ὠ μ α ν.

Τὸ ἀπλανές τοῦ βλέμματος, συνήθως ἀνθρώπου καταληφθέντος ὑπὸ ὑπνηλίας.

γιαριμπώνω Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Προσδίδω ἔκφρασιν ὑγρότητος, χαυνότητος εἰς τὸ βλέμμα ἐνθ' ἄν.: Ἐγιαρίμπωσεν τ' ὀμμάτῃ τ' καὶ τερεῖ (= κοιτάζει). 2) Καταλαμβάνομαι ἀπὸ νόστιαν, γ λ α ρ ὠ ν ω: Ἐνύσταξεν, τ' ὀμμάτῃ τ' ἐγιαρίμπωσαν.

γιαρίσι τό, Ἰων. (Βουρλ.) Σίφν. γιαρίσ' Θράκ. (Μάδυτ.) γιαρίσι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ α ρ ι σ = ἄγων.

1) Ἀμιλλα, συναγωνισμός Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰων. (Βουρλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Κάνουν ἓνα γιαρίσι ὅλοι μαζί καὶ τελειώσου do (ἐνν. οἱ ἐργάται τὸ ἔργον των) Ἀπύρανθ. Πιάνω γιαρίσι (= ἀμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι) Βουρλ. 2) Ἐρις Σίφν.

γιαρίσμα τό, Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Μεγαρ. Πελοπ. (Σουδεν.) γιάρ'σμα.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ι α ρ ι ζ ὠ.

Ἐπὶ τετραπόδων ζώων, ἡ κατὰ τὴν ἄνοιξιν ἀλλαγὴ τριχώματος.

γιαρμάς ὁ, σύνθηθ. γιαρμά ἡ, Πόντ. ("Οφ. Τραπ. κ.ά.) γιαρμάς Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ α ρ μ α = σχιστός.

1) Χαραγὴ ἐπὶ τῆς θύρας ἢ τῆς ὀροφῆς Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) 2) Ξύλον προερχόμενον δι' ἀποσχίσεως ἐκ κορμοῦ δένδρου Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Σύμ. β) Σανίς εὐκολόσχιστος Θράκ. (Μάδυτ.) γ) Ξυλάριον τιθέμενον κατακορύφως εἰς χαρταετόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ τοποθετεῖται τεμαχισμένον τμήμα καλάμου κεκαμμένον εἰς ἡμικύκλιον Σῦρ. 3) Εἶδος ροδακίνου, τοῦ ὁποῦ ὁ πυρὴν σχίζεται εὐκόλως εἰς δύο σύνθηθ.: Ἐφεραν πολλοὺς γιαρμάδες 'ς τὴν ἀγορὰ Ἀθῆν. Δὲ βρῆκα καλοὺς γιαρμάδες γιὰ νὰ κάνω γλυκὸ αὐτόθ. Ἰμεῖς τώρα βάνουμε ὅλον γιαρμάδιν (βάνουμε = φυτεύουμε) Μακεδ. (Βέρ.) 4) Σιτηρά, ὡς ἀραβόσιτος, κριθή, ρόβη κ.ά., χονδραλεσμένα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφή ζώων, ὡς μικρῶν ὀρνίθων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν, χοίρων Θεσσ. (Βρύσ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Καβακλ. Μέτρ. Σκοπ. Τσακίλ.) Λῆμν. Μακεδ. (Ἀλιστράτ. Βέρ. Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Νάουσ. κ.ά.): Τό 'καμες γιαρμά τ' ἀλεύρι μ' Μέτρ. Τοῦ καλαμπού' τοῦ κόφτουμι γιαρμά, γιὰ νὰ τοῦ τρώω καλὺτιρα τὰ πρόβατα Δασοχώρ.

γιαρντίμι τό, Εὐβ. (Κάρυστ. Μετόχ.) Κῶς (Καρδάμ.) γιαρντίμι Ἀνδρ. Θήρ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Τρίποδ. κ.ά.) Πελοπ. (Μάν.) Σκῦρ. Σῦρ. γιαρντίμι Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον. Ψαχν.) Μακεδ. (Ρουμλ.) γιαρντίμι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καλαμ. Μάδυτ. κ.ά.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαρθόκ. Παλαιόκαστρ.) γιαρντίμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιαρντίμιν Πόντ. (Κερασ.) γιαρντίμι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γιαρντίμι Μεγίστ. κ.ά. γιαρντούμι Ἀδραμ. γιαρντούμι Θράκ. (Ἀμόρ.) γερντίμι Πόντ. (Ἀντρέαντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ α ρ δ ι μ = βοήθεια.

Συνδρομή, βοήθεια ἐνθ' ἄν.: Θὰ βοηθῶ τὴ θυγατέρα μ', γιατ' ἔχει μικρὸ παιδί τσαὶ θέλει γιαρντίμι Σκῦρ. Ἐλᾶτε νὰ μᾶς κάμετε γιαρντίμι (= νὰ μᾶς βοηθήσετε) Κῶς Κάμ'τε τ' λ'γάξ' γιαρντίμι, ποὺ εἶναι φτωχὸς Μετόχ. Ἐλα νὰ μὴ κἀν'ς κουμμάτ' γιαρντίμι Πάμφιλ. Κάμε τον γιαρντίμι Σῦρ. Ἰαρδίμι, βρὲ παιδιά! Κάμετε Ἰαρδίμι, νὰ βγατίσωμε (= νὰ τελειώσωμε γρηγορώτερα) Ἀπύρανθ. Τοῦ δ'ωσ' ἓνα γιαρντίμι καὶ τὸ βγάσαν τὸ ἀμάξ' πού 'χε κολλήσ' 'ς τ' λάσπ' Ψαχν. Εὐτάγω γιαρντίμι (= βοηθῶ τινα διὰ τῶν χειρῶν πρὸς συντέλεσιν ἔργου) Τραπ. Χαλδ.

γιαρντιμτζής ὁ, ἐνιχ. γιαρντιμτζής Θράκ. (Καλαμ. Μάδυτ. κ.ά.) Ἰμβρ. Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαρθόκ.) γιαρντιμτζής Μύκ. γιαρντιμτζής Μεγίστ. γιαρντιμτζής Ἀδραμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ α ρ δ ι μ τ σ ι = βοηθός. Διὰ τὸν τύπ. γ ι α ρ δ ι μ ι τ σ ἡς βλ. Σ. Μάνεση, Τροπὴ τῶν συμφώνων τ σ καὶ τ ζ εἰς σ καὶ ζ, Λεξικογρ. Δελτ. 10 (1964-65), 97-179.

Βοηθός, ἐπίκουρος: Ἀ μῶρθουν οἱ γιαρντιμτζήδιν, θὰ γλυτώσω Κουμαδαρ.

γιαροκόφτομαι ἀμάρτ. γιαροκόφτουμαι Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ᾶ ρ ι (II) καὶ τοῦ ρ. κ ό φ τ ο μ α ι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. κ ό φ τ ω.

Ἐφίσταμαι καθίζησιν, κατακρημνίζομαι: Ἐγιαροκόφτεν τὸ χωράφ' κ' ἐκατήβεν ἀφκά (= ἔπαθε καθίζησιν τὸ χωράφι, ἀπεκόπη καὶ ἐκύλησε κάτω).

γιαρόπουλο τό, ἀμάρτ. γιαρόπον Πόντ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. γ ι ᾶ ρ ι διὰ τῆς καταλ. -π ο υ λ ο. Ὡπευτικ., ἀγαπητὸν πρόσωπον.

γιάρος ὁ, (I) Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ.)—Α. Μηλιαρ. 332 Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 11 Δ. Καββάδ., Βοταν. Φυτολ. Λεξ. 575.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. ἱ α ρ ο ν.

1) Τὸ φυτὸν Ἀρίσαρον τὸ κοινὸν (Arisarum vulgare), τῆς οἰκογ. τῶν Ἀροιδῶν (Araceae)—Δ. Καββάδ. ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ φυτὸν Ἀρον τὸ ἰταλικὸν (Arum italicum) ἐπίσης τῆς οἰκογ. τῶν Ἀροιδῶν (Araceae) Κέρκ.—Δ. Καββάδ. ἐνθ' ἄν. Συνών. δ ρ α κ ό ν τ ι, δ ρ α κ ο ν τ ι ᾶ, κ α π α σ ο ύ ρ ι α, κ α τ σ ο ύ λ α ς, φ ι δ ό χ ο ρ τ ο. β) Τὸ ἀνθοφόρον στέλεχος καὶ κατόπιν ἡ ταξικαρπία σπάδιξ τοῦ ἄρου (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ.).

γιάρος ὁ, (II) Κρήτ. (Ἀχεντρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀγρὸς καλλιεργηθεὶς διὰ πρώτην φορὰν. β) Ἀγρὸς καλλιεργηθεὶς κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος. γ) Ἡ πρώτη ἄρσις τοῦ ἀγροῦ: Ἡκαμα δὰ τὸ γιάρο καὶ παραῖστερα θεωροῦμε.

γιάσα ἐπιφών. Κύθν. Προπ. (Μαρχαρ.) Σύμ.—Α. Παπαδιαμ., Πεντάρφ. 33. γιασά Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ α σ α = εὐγε, μπράβο, ζήτω.

Ἀναφωνεῖται ὑπὸ τῶν ναυτικῶν κατὰ τὴν καθέλκυσιν πλοίου ἢ κατὰ τὴν ἀνέλκυσιν τῶν δικτύων τράτας πρὸς συντονισμόν τῆς ὁμαδικῆς προσπάθειας ἐνθ' ἄν.: Ἐ, γιάσα! Κύθν. Γιάσα, γιάλεσα! Σύμ. Οἱ ναῦται, οἱ ναυπηγοὶ καὶ

πολλοί τῶν θεατῶν... ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ παλάγκον καὶ ἤρ-
χισαν νὰ σύρῳσι τὸν χονδρὸν κάλων... ἐπαναλαμβάνοντες ἐν
ρυθμῷ τὸ κέλευσμα: "Ε, γιασά! "Ε, γιούργια! Α. Παπα-
διαμ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Βρὲ χάιντε, βρὲ χούιντε
τσάλα πάλα τσίγκος
ἔ λέσα γιαλέσα
ἔλι γιαμόλι γιασά
ἦσα χῶ!

β) Εὐγε, μπράβο Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Μακεδ. (Βέρ.):
"Αι-γιασά, νὰ ζήσης, ποὺ μοῦ ἔκανες αὐτὸ τὸ καλὸ!
Ἑλληνοχώρ. Γιασά Γιώργη Βέρ.

γιασά ἦ, Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. γ ι ἄ σ α.

Συντονισμένη ὁμαδική προσπάθεια διὰ τὴν κατέλκυσιν
πλοίου ἢ ἀνέλκυσιν τράτας ρυθμιζομένη διὰ τοῦ ἐπιφώνη-
ματος γ ι ἄ σ α. β) Οἰαδήποτε ὁμαδική προσπάθεια:
Σ' κουνόμαστι, κάνουμι μιὰ γιασά καὶ τοὺ σκάβουμι. Νὰ
σκουθοῦμι ὕστισρα μὴ τ' ὀρουσιά, νὰ κάνουμι μιὰ γιασά,
νὰ τὸν βγάλουμι.

γιασάκι τό, Ἡπ. Ἰων. (Βουρλ.) Κάρπ. (Ἑλυμπ.)
Κρήτ. Μεγίστ.—Γ. Βλαχογιάνν., Κλέφτ. Μορ. 74 γιασάκιν
Λυκ. (Λιβύσσ.) γιασάκ-κιν Κύπρ. γιασάκ' Δαρδαν. (Λάμ-
ψακ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ. κ.ά.) γιασάχ' Πόντ.
(Ἀντρεάντ.) διασάκι Θήρ. Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κάσ. Κε-
φαλλ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.) Κωνπλ. Κῶς Μήλ. Μύκ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. κ.ά.) Ρόδ. Χίος (Βροντ.
Ἑγρηγόρ.) — Λεξ. Βάιγ. διασάκιν Ρόδ. διασάκ' Εὐβ. (Αἰ-
δηψ. Ψαχν. κ.ά.) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Νάουσ. κ.ά.) Σκό-
πελ. διασάτσι Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Χίος (Καστρ. κ.ά.) διασάτσ'
Λέσβ. δγιασάτσι Χίος.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ya sa k* = νόμος, κανονισμός, ἀπαγό-
ρευσις, ἀπηγορευμένος. Οἱ ἀρχόμενοι ἀπὸ δ τύποι κατὰ πα-
ρετυμ. ἴσως πρὸς τὴν πρόθ. δ ι ἄ. Πβ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ
2,313 καὶ λ. γ ι ἄ (Ι). Κατὰ Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. 2,228
ἢ παρετυμ. ἐκ τῆς λ. δ ι ἄ τ α γ μ α, ἢ ἐκ τῆς συνηθεστέρας
δ ι ἄ τ α γ ἦ.

1) Ἀπαγόρευσις νομικῆς ἢ ἄλλης φύσεως ἐνθ' ἄν.: Εἶναι
γιασάκι νὰ μπῆς μέσα Ἡπ. Εἶναι διασάκι καὶ δὲν βορεῖς
νὰ μιλής ἐλευτέρα Κῶς Διασάκι 'ναι καὶ δὲ γάνει νὰ κυνηγᾷς
Σητ. Ἐγὼ δὲ σοῦ βάνω διασάκι Μήλ. Μὰ διασάκι ἔχει καὶ
τὸ φαί καὶ θὰ μοῦ λές νὰ μὴ ἀρώω; Ἀπύρανθ. Μὴν πάης σ'
ἱκεῖν' τοῦ μέρους, γιατί 'ν' γιασάκ' Λάμψακ. Ἡ κλεψιά ἐγ-
γιασάκ-κιν Κύπρ. Τὰ βλάμ'κα τὰ τραγούδια ποίκασι δα
διασάτσ' Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Τὰ μάτια διασάκι δὲν ἔχουνε
(οὐδεὶς περιορισμὸς δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ νὰ βλέπη
κανεὶς κάποιον ἢ κάτι, ἰδιαίτερος εἰς τὸ νὰ ἀποθαυμάζῃ
ὠραίας νεάνιδας ἢ νέους) πολλαχ. Ἐχουνε καὶ τὰ μάτια
διασάκι (ἀντιθέτως πρὸς τὸ προηγ., πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κά-
ποιος φραγμὸς εἰς τὴν παρακολούθησιν, τὸν ἀποθαυμασμὸν
ἄλλων προσώπων, ὅταν τοῦτο εἶναι ἀδιάκριτον) Ἀπύρανθ. ||
Ἄσμ.

Νὰ τὸ περάσω θέλω 'γὼ ἐκεῖνο τὸ σοκάκι
κι ἀκόμα δὲν ἐγίνηκε τῶν ἀμμαθιῶ διασάκι

Βιάνν.

Πέρα ψηλέ, πέρα, λιγνέ, πέρα το τὸ σοκάκι
κι ἀκόμη 'ἐν ἐβάλασι τῶν ἐμμαδιῶ διασάκι

Ἄ κάμω θῶ μιὰν γλειδαριά, νὰ κλείσω τὴν γαριά μου,
νὰ κάμω τσαὶ γιὰ λόγου σου διασάτσιν δὴμ-μηλιά μου

Χίος. β) Ἐντροπή Πελοπν. (Βούρβουρ.): Δὲ δό 'χουν για
διασάκι οἱ Ἀραχοβίτισσες. 2) Ἀνάγκη, βία, δύσκολος περί-
στασις Β. Εὐβ. Κωνπλ. Μακεδ. (Νάουσ. κ.ά.) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) Ἦτανε διασάκ' νὰ ξεκινήσῃς τοῦ μισ'μέρ' μὴ
τ' γάφα! Β. Εὐβ. Φάγαμι δυὸ ἰλίτσες κι πέρας' τοῦ διασάκ'
αὐτόθ. Κι αὐτὸ τὸ διασάκι θὰ περάσῃ (θὰ περάσῃ κι αὐτὴ
ἡ δυσκολία, κι αὐτὸ τὸ κακὸ) Κωνπλ. β) Μεγάλῃ ἐπιθυμία
Εὐβ. (Ἀκρ.) Μακεδ. (Νάουσ.): Δό μ' κι μένα λ'γάκ', ἔτσ'
για νὰ μ' πιράσ' τοῦ διασάκ' Ἀκρ. Συνων. ἀ π ο θ υ μ ι ἄ,
ἀ ρ α θ υ μ ι ἄ, θ ε ρ ι α κ λ ῖ κ ι, λ α χ τ ἄ ρ α, μ ε ρ ἄ κ ι.
3) Βιαστικὸν ἢ συχνὸν «πήγαινε-ἔλα» Εὐβ. (Αἰδηψ.): Αὐτὸ
τοῦ διασάκ' δὲ μ' ἀρέσ'.

γιασακτισῆς ὁ, Ἡπ. (Κουκούλ. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ.
κ.ά.) γιασακτισῆς Ἡπ. (Ζαγόρ.) γιασαξῆς Ἰων. (Βουρλ.)
Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) διασακτισῆς—Λεξ.
Βάιγ. Λάουνδ. διασακτισῆς Στερελλ. (Περίστ.) — Μακρυγ.,
Ἀπομν. 2,21 διασαξῆς Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.) Θηλ.
διασαξίνα Κρήτ. (Βιάνν. Σητ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ya sa k e i* = ὑπάλληλος, συνήθως ἐνο-
πλος, ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν εἰσαγωγὴν προσώπων εἰς
ὑψηλὰ τοιαῦτα. Διὰ τὸν τύπ. δ ι ἄ σ α κ τ σ ῆ ς π β. γ ι ἄ -
σ ἄ κ ι - δ ι ἄ σ ἄ κ ι. Ὁ τύπ. δ ι ἄ σ α κ τ σ ῆ ς καὶ εἰς
Σομ.

1) Τοῦρκος στρατιώτης διατεθειμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῶν χριστιανικῶν προξενίων, μητροπόλεων κλπ. κατὰ τὴν
ἐποχὴν τῆς τουρκοκρατίας καὶ ἐπιφορτισμένος νὰ ἐκτελῇ
χρέη θυρωροῦ καὶ κλητῆρος καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὴν τήρησιν
τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων καὶ γενικῶς τῆς τάξεως ἐνθ'
ἄν.: Ὁ γιασαξῆς τοῦ προξενείου Βουρλ. Πήγαμε 'ς τὴ Μη-
τροπόλη καὶ μᾶς μπόδισε ὁ γιασακτισῆς Ἡπ. Φύλαγαν ἀπό-
ξω τὴν πόρτα οἱ διασακτισῆδες οἱ Τοῦρκοι τοῦ κονσόλου
καὶ ἄλλοι Τοῦρκοι Μακρυγ. ἐνθ' ἄν. Συνών. κ α β ἄ -
σ η ς, κ λ η τ ῆ ρ α ς. β) Ἰδιωτικὸς σωματοφύλαξ εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν προύχοντος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκοκρατίας
Κύπρ. 2) Ἐλεγκτῆς Κρήτ. (Σητ. κ.ά.): Δὲ σ' ἔβαλα διασαξῆ,
νὰ μοῦ λές εἶδα νὰ κάνω Σητ. Ἀμα σὲ βάλωμε διασαξίνα,
θὰ κάνωμε ὅ,τι θὰ μᾶσε λές αὐτόθ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σ τοῦ Διασαξῆ Βιάνν.

γιασαντίζω ἀμάρτ. γιασιadίζου Σαμοθρ. γιασατίν-νον
Λυκ. (Λιβύσσ.) γιασατοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) γιασατιῶ Καππ.
(Φάρας.) γιασατῶ Καππ. (Φλογ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ya s a m a k* = ζῶ.

1) Ζῶ, διάγω βίον Καππ. (Φάρας.) Λυκ. (Λιβύσσ.) 2) Εὐ-
δοκιμῶ, προκόπτω Σαμοθρ.: Τίτα τὰ δέδαα 'ς δὸν δόπου
μας, ὅσον νὰ τὰ πουλ'μᾶς, δὲ γιασιadίζ' (αὐτὰ τὰ δένδρα
ὅσο καὶ ἂν τὰ φροντίζῃς, δὲν προκόπτουν). 3) Ἀναρρωνύω
Φλογ.: Ὁμουτσούζ 'ναι, δὲ γιασατῆ, ὅ,τ' νὰ γιασατίσ' δὲν
'ναι, νὰ βγῇ ᾤ ἢ τ' (= νεκρὸς εἶναι, δὲν γίνεται καλά, δὲν
εἶναι νὰ γιάνῃ, θὰ βγῇ ἢ ψυχὴ του).

γιασάρω ἀμάρτ. γιασέρω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. γ ι ἄ σ α.

Σύρω τι ἰσχυρῶς διὰ σχοινίου, ἐπὶ τῶν ναυτῶν τῶν συ-
ρόντων τὴν τράταν. β) Σύρω τινὰ διὰ τῆς βίας.

γιασασίν ἐπιφών. Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρ. *ya s a s i n* = εὐγε σας!

Εὐγε, μπράβο: Γιασασίν, ὡρὲ μπάρμπα-Κώστα, μὴ τοῦ
χουρὸ π' κάψ'! Γιασασίν, κυρὰ Λιουνόρα, μὴ τοῦ πιδὶ

